

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Pavelčákova 6/11, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2009, č. j. KUOK 41862/2009, sp. zn. KÚOK/40007/2009/OSV-SP/481/SSP-33, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2009, č. j. 73 Cad 2/2009 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce Mgr. Antonínu Novákovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajského soudu“) 22. 12. 2009, č. j. 73 Cad 2/2009 - 15 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2009, č. j. KUOK 41862/2009, sp. zn. KÚOK/40007/2009/ OSV-SP/481/SSP-33 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci ze dne 18. 3. 2009, č. j. 5439/8/OLE-1/11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl stěžovateli zvýšen příspěvek na bydlení ze 1716 Kč na 2172 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal v rozsahu odvolacích námitek stěžovatele prvoinstanční rozhodnutí, a to jak podmínky nároku na příspěvek na bydlení, tak i samotný výpočet dávky. K normativním nákladům na bydlení uvedl, že pro byty vlastníků v obcích do 9999 obyvatel pro jednu osobu v rodině činí 3109 Kč. Náklady na bydlení účastníka řízení za 4. čtvrtletí roku 2008 ve výši 4782,67 Kč jsou vyšší než normativní náklady pro jeho osobu, a proto se pro výpočet výše dávky použilo ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., podle něhož je výše dávky stanovena jako rozdíl mezi normativními náklady na bydlení 3109 Kč a rozhodným příjmem vynásobeným koeficientem 0,30, tj. po zaokrouhlení 2172 Kč. Z uvedeného žalovaný dovodil, že při rozhodování o nároku na příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2009 postupoval úřad práce v souladu s ustanoveními zákona č. 117/1995 Sb. K námitkám stěžovatele o diskriminačním charakteru aplikovaných ustanovení zákona č. 117/1995 Sb. žalovaný uvedl, že v konkrétní věci je relevantní pouze ustanovení čl. 30 odst. 2 Listiny, které garantuje občanům právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek a dále stanoví, že podmínky této pomoci stanoví zákon. Tímto zákonem je platný a účinný zákon č. 117/1995 Sb., podle něhož jsou orgány státní sociální podpory povinny postupovat. Žalovaný konkrétně odkázal na ustanovení §§ 24 – 27 zákona č. 117/1995 Sb., v nichž jsou taxativně stanoveny podmínky, za kterých je přípustné na náklady spojené s bydlením jednotlivým oprávněným osobám přispět a v jaké výši. Konkrétní výše nákladů srovnatelných s nájemným a částek normativních nákladů na bydlení pro rok 2009 byla stanovena nařízením vlády č. 449/2008 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2009 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částky započitatelné za pevná paliva a částky normativních nákladů na bydlení. Žalovaný konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno nejen v souladu se zákonem, ale i Listinou a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítal, že zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 117/1995 Sb.“) rozlišuje uživatele nájemných bytů, družstevních bytů a bytů ve vlastnictví. V tom spočívá i základní nerovnost, neboť nájemcům se přispívá na náklady domácnosti více (mají ze zákona vyšší normativní náklady na bydlení). Již z podstaty nájemného vyplývá, že je v něm zahrnuta úhrada za opotřebení a údržbu nemovitosti pronajímatele a případně též na pořízení bytu pronajímatelem. To podle stěžovatele znamená, že stát v případě poskytování příspěvku nájemcům bytů nepřímo přispívá vlastníkům nájemných nemovitostí na jejich údržbu a zhodnocení, případně i pořízení. Stěžovatel považoval za diskriminaci, pokud mají vlastníci bytů a uživatelé družstevních bytů nárok na příspěvky ve výši vypočtené dle výše uvedených ustanovení zákona č. 117/1995 Sb. Stejně tak lze nahlížet také na zákonnou úpravu poskytování tzv. normativních nákladů na bydlení podle počtu obyvatel bydlíšťe žadatele v ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. V zákoně je taxativně odstupňována výše nákladů do kategorií podle velikosti obce, aby kritéria pro posouzení nároku na dávku byla sjednocena a objektivizována, ale sám zákon č. 117/1995 Sb. však žádný objektivní způsob výpočtu těchto nákladů neupravuje. Žadatelé (uživatelé vlastních a družstevních bytů) jsou touto úpravou opět diskriminováni, když u nájemců se normativní náklady na bydlení dle zákona č. 117/1995 Sb. podle počtu obyvatel obce bydlíšťe zvyšují, zatímco u těchto žadatelů jsou náklady konstantní. Z uvedených důvodů stěžovatel namítl porušení svých ústavně zaručených práv ve smyslu čl. 1, 3, 11 a 30 odst. 2 Listiny. Stěžovatel proto navrhl zrušení prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

O žalobě rozhodl krajský soud **napadeným rozsudkem**, jímž žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku citoval ustanovení § 52, § 24 odst. 1, § 25 odst. 1, 2 a 3 a § 27 odst. 1 a 2 zákona č. 117/1995 Sb. Dále citoval § 2 nařízení vlády č. 449/2008 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní

sociální podpory pro rok 2009 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částky, které se započítávají za pevná paliva a částky normativních nákladů na bydlení, výše částek normativních nákladů na bydlení podle § 26 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 117/1995 Sb. (pro období od 1. 1. 2009 - 31. 12. 2009). Krajský soud uvedl, že příspěvek na bydlení je jednou z dávek státní sociální podpory a jednou z dávek k podpoře úhrady nákladů za bydlení. Byl zaveden z důvodu rostoucích nákladů na bydlení a je závislý na příjmové situaci a počtu osob, které v bytě žijí. Podle krajského soudu nelze spatřovat v nastavení různé úrovně pro dvě odlišné skupiny osob znevýhodnění, nerovnoprávnost či diskriminaci. V rámci jedné skupiny jsou podmínky pro všechny osoby nastaveny stejně a jsou stanoveny v zákoně. Rozdělení osob na dvě skupiny podle toho, zda užívají byt na základě nájemní smlouvy, anebo bydlí v bytě vlastním či družstevním, je založeno na faktu, že náklady u nájemního bydlení jsou vyšší. To je notorieta, kterou není třeba dokazovat. Již z pojmů samotných vyplývá, že u nájemního bydlení hradí osoby užívající byt nájemné, kdežto ve vlastním bytě nájemné jeho majitel neplatí a stejně tak je tomu u bytů družstevních. Podstatné je, že zákonodárce vymezil tyto dvě skupiny s ohledem na reálný stav a stanovil pro ně odpovídající podmínky pro splnění nároku na tuto dávku. Krajský soud dále konstatoval, že u osob v počtu jedné v obci s počtem obyvatel do 9999 osob jsou náklady stanovené nařízením vlády č. 449/2008 Sb. pro rok 2009 u nájemního bydlení stanoveny ve výši 3165 Kč a u bytů v družstevních domech a u bytů vlastníků ve výši 3109 Kč. Liší se tedy částkou 56 Kč. Zákonodárce zohlednil skutečný stav pro rok 2009 v nařízení vlády, kterým upravil výši částek v zákoně č. 117/1995 Sb. a výsledkem je legitimně stanovený podklad pro výpočet příspěvku na bydlení, který má závaznost na úrovni zákonného předpisu. Takový postup zákonodárce je oprávněný a ospravedlnitelný. Celková konstrukce příspěvku je pak závislá na konkrétní situaci v rodině a jejích příjmech. Takové vymezení podmínek pro příspěvek je v souladu s oprávněnými zákonodárce. Dávky státní pomoci, včetně příspěvku na bydlení, jsou poskytovány státem jako jisté dobrodíní pro vymezené skupiny osob. Jde o výraz sociální pomoci v souladu s právy garantovanými čl. 30 odst. 2 Listiny, podle něhož každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Podle čl. 30 odst. 3 Listiny jsou podrobnosti stanoveny zákonem. Krajský soud se dále zabýval smyslem a účelem sociální politiky státu a systému sociálních dávek, z čehož dovodil, že se nárok na státní dávku je možné přiznat jen tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Rozšiřující výklad zákonných podmínek vzniku nároku by byl v rozporu se zájmy ostatních osob, které splnily zákonem stanovené podmínky. Proto není možné při aplikaci a výkladu právních předpisů upravujících státní dávky takový výklad použít (srv. nálezy I. ÚS 138/01, <http://nalus.usoud.cz>). Mimo to krajský soud odkázal na právní názory uvedené v nálezech Ústavního soudu ze dne 8. 11. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 5/95, č. 74/1995 Sb. nálezů a usnesení Ústavního soudu) a ze dne 6. 4. 2009, sp. zn. I. ÚS 958/07 vyjadřující se k zákazu diskriminace a principu rovnosti v právech. Konečně citoval i nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, který se vyjádřil k úloze solidarity v systému uplatňování sociálních práv. Závěrem krajský soud shrnul, že stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v rukou zákonodárce. K tomu krajský soud odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 Ads 72/2008 – 78, v němž je uvedeno, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezení podmínky státní sociální podpory. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatel uvedl, že brojí proti napadenému rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. V doplnění kasační stížnosti ustanoveným advokátem uvedl, že krajský soud se dostatečně nezabýval otázkou znevýhodnění skupiny žadatelů o příspěvek na bydlení s vlastnickým statutem bydlení.

Z tohoto důvodu je právní posouzení věci krajským soudem zcela nesprávné. Zejména stěžovatel nesouhlasí s tím, že náklady nájemního bydlení jsou vyšší než u bydlení vlastnického, což krajský soud označil za notorietu, kterou není třeba dokazovat. Naproti tomu stěžovatel tvrdí, že obecně známým faktem je, že jednoznačně nejnižší náklady na bydlení mají ti privilegovaní občané, kteří bydlí v bytech s regulovaným nájemným, a to i přes postupnou deregulaci. Nájemníci s regulovaným nájemným mají již tak velké výhody oproti všem ostatním – například mohou být na trhu práce levnější pracovní silou, protože při zachování stejného životního standardu mohou požadovat plat nižší o rozdíl tržního a regulovaného nájemného. Stěžovatel se domnívá, že by se z pohledu sociální pomoci neměli občané rozlišovat na nějaké skupiny, ale mělo by se vycházet z aktuální sociální situace každého z nich. Krajský soud rovněž opomněl vyhodnotit, na základě jakých objektivních podkladů je tedy stanovena ona nerovnost (rozdílné normativní náklady pro vlastnické a nájemní bydlení) a proč je rozdíl mezi normativními náklady zrovna takový, jak je uvedeno v zákoně. Stěžovatel demonstroval diskriminační charakter uvedeného rozlišování na následujícím příkladu porovnání vlastnického, nájemního bydlení a regulovaného nájemního bydlení, z něhož podle jeho názoru vyplývá, že nejvyšší reálné náklady má žadatel bydlící ve vlastním bytě. Z principu výpočtu příspěvku na bydlení lze dovodit, že jeho výše má zákonem definovanou maximální mez – strop. Pokud tedy pro účely žádosti příspěvku na bydlení doložené náklady žadatele o příspěvek na bydlení přesáhnou určitou mez, nebo ji překročí, příspěvek se již dále nezvyšuje. Většina nákladů žadatelů o příspěvek na bydlení bydlících v bytech s regulovaným nájemným však není tak nízká, aby nedosáhli na výši příspěvku v plné možné výši. S uvedenou argumentací označil stěžovatel tuto právní úpravu za neústavní a navrhl zároveň zrušení napadeného rozsudku ze dne 22. 12. 2009 a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku. Podle jeho názoru stěžovatel nebyl krácen na svých právech. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal námitku proti oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory ze dne 3. 2. 2009, kterým mu byl zvýšen příspěvek na bydlení na 2172 Kč. Ve spisu je dále založen výpis z listu vlastnictví, který prokazuje vlastnické právo stěžovatele k pozemku parc. č. 521/4 v katastrálním území D. a objektu bydlení č. p. X nalézajícím se na tomto pozemku. Následně úřad práce vydal rozhodnutí ze dne 18. 3. 2009, č. j. 5439/8/OLE-1/11 (prvoinstanční rozhodnutí), jímž zvýšil stěžovateli příspěvek na bydlení z 1716 Kč na 2172 Kč měsíčně ode dne 1. 1. 2009 do 30. 6. 2009. V odůvodnění uvedl, že průměrný příjem stěžovatele ve 4. čtvrtletí roku 2008 činil 0 Kč. Proto byl pro výpočet dávky dosazen jako průměrný měsíční příjem částka 3126 Kč (životní minimum). Vzhledem k tomu, že prokázané náklady na bydlení činily více než částku 0 Kč a méně než částka normativních nákladů na bydlení (3109 Kč), byla výše příspěvku na bydlení vypočtena jako $2172 \text{ Kč} = 3109 - (3126 * 0,30)$. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí stěžovatel namítl neústavnost způsobu výpočtu dávky, neboť znevýhodňuje žadatele s vlastnickým statutem bydlení oproti bydlení nájemnímu. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a přiznání příspěvku na bydlení bez diskriminačních znevýhodnění, jakož i o vyplacení doplatku rozdílu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3

s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

V první řadě Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel uplatnil většinu svých námitek proti napadenému rozsudku v rovině ústavní konformity samotné aplikované právní úpravy, nikoliv primárně v rovině zákonnosti napadeného rozsudku, kterou sleduje jím uplatněný kasační důvod [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel většinou svých námitek míří k tomu, že protiústavní a diskriminační je samotná právní úprava, podle níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno a přezkoumáno krajským soudem. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že není oprávněn autoritativně rozhodnout, zda je zákon v souladu či v rozporu s právními předpisy ústavního pořádku. Z Ústavy ČR plyne Nejvyššímu správnímu soudu pouze právo a zároveň povinnost předložit Ústavnímu soudu ČR návrh na zrušení zákona, jehož má být při řešení věci použito, dojde-li k závěru, že je v rozporu s ústavním pořádkem (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR). K takovému závěru Nejvyšší správní soud však v posuzované právní otázce nedospěl. Stejně tak nepřisvědčil stěžovatelovým argumentům, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného i prvoinstanční rozhodnutí zrušit jako nezákonná, a to z následujících důvodů.

Jak již v napadeném rozsudku krajský soud správně uvedl, že *dávky státní pomoci, včetně příspěvku na bydlení, jsou poskytovány státem jako jisté dobrodíní pro vymezené skupiny osob. Jde o výraz sociální pomoci v souladu s právy garantovanými čl. 30 odst. 2 Listiny, podle něhož každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. ... Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v rukou zákonodárce*. Ústavní pořádek jako takový tedy nezaručuje žadatelům o příspěvek na bydlení ani určitou výši dávky, ani nárok na dávku jako takový. Podle ustanovení § 2 zákona č. 117/1995 Sb. je příspěvek na bydlení dávkou poskytovanou v závislosti na výši příjmu, z čehož plyne, že záleží na vůli zákonodárce, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statutu (tzn. dle výše příjmu, užívacího titulu k obývané nemovitosti apod.).

Příspěvek na bydlení je tedy tzv. testovanou dávkou státní sociální podpory, tzn. dávkou přiznávanou a vyplácenou v závislosti na výši příjmu. Konkrétně je příspěvek na bydlení konstruován s účinností od 1. 1. 2007 (novelizace zákonem č. 112/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi) tak, že se jedná o dávku řešící situaci těch rodin, které vynakládají na úhradu nákladů na bydlení více než 30 % (v Praze 35 %) svého rozhodného příjmu (§ 24 odst. 1, § 27 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007). Zákonodárce stanovil princip výpočtu dávky tak, že nedoplácí příjemcům dávky celý rozdíl mezi částkou skutečných nákladů na bydlení a výše uvedenou poměrnou částí rozhodného příjmu rodiny, nýbrž pracuje s tzv. normativními náklady na bydlení. Tyto částky stanovené tabulkově v závislosti na počtu osob v rodině a velikosti sídla, v němž rodina bydlí, představují určitý limit, nad nějž již stát nechce oprávněným osobám ze systému státní sociální podpory na úhradu nákladů na bydlení více přispívat. Zákonodárce v tomto ohledu rozlišuje mezi nájemní formou bydlení a mezi byty v družstevních bytech a bytech vlastníků [§ 26 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 117/1995 Sb.]. Citovaná právní úprava vychází z premisy, že nájemní bydlení je pro nájemce nákladnější než bydlení v družstevním či vlastním bytě, a proto jsou hodnoty normativních nákladů na bydlení u nájemního bydlení [písm. a) citovaného ustanovení] vyšší než u zbylých dvou forem [písm. b) citovaného ustanovení]. Normativní náklady na bydlení u družstevních bytů a bytů ve vlastnictví žadatelů vycházejí z propočtů Českého statistického úřadu (tzv. imputovaného nájemného), které podléhá pravidelnému ročnímu přepočtu, jehož výsledky jsou reflektovány prováděcím nařízením vydávaným vládou dle ustanovení § 28 zákona č. 117/1995 Sb. (srv. k tomu Břeská, N., Burdová, E., Vránová, L. Státní sociální podpora

s komentářem a příklady k 1. 5. 2007. 11. aktualizované a doplněné vydání. Olomouc: ANAG, 2007, s. 101 – 102). Rozdíly mezi částkami normativních nákladů u srovnatelných položek obou tabulek (tzn. položek ke stejnému počtu osob v rodině žijící ve stejně velké kategorii obce) dosahovaly v roce 2009 minimálně 56 Kč (jednočlenná rodina žijící v sídle o velikosti do 9999 obyvatel) až do maximálně 4221 Kč (čtyř- a vícečlenná rodina žijící v Praze) více u nájemního bydlení než u bydlení v družstevním či vlastním bytě.

V případě stěžovatele byla započtena jako normativní náklady na bydlení částka 3109 Kč, a to z toho důvodu, že stěžovatel je vlastníkem domu č. p. X na parc. č. 521/4 v kat. území D., v němž bydlí a je zároveň hlášen k trvalému pobytu (jedná se tedy o případ osoby bydlící ve vlastním bytě) a obec D. je obcí do 9999 obyvatel. Stěžovateli byl v souladu se zákonem přiznán příspěvek na bydlení na první pololetí roku 2009 ve výši 2172 Kč měsíčně. Diskriminující přístup orgánů státní sociální podpory podle stěžovatele spočíval v tom, že mu nebyla započtena vyšší částka stanovená pro stejný počet osob v rodině bydlící v nájemním bytě v obci stejné velikosti, tzn. 3165 Kč. Jelikož stěžovateli byl započítán nulový rozhodný příjem, bylo v jeho případě uplatněno ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., podle něhož se v takovém případě započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny, tzn. částka 3126 Kč (životní minimum jednotlivce podle ustanovení § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2009). Podle ustanovení § 27 odst. 1, 2 zákona č. 117/1995 Sb. by pak výše příspěvku na bydlení činila za kalendářní měsíc rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30, což by u stěžovatele činilo $3165 - (3126 * 0,30) = 2228$ Kč po zaokrouhlení této částky dle § 57 odst. 4 zákona č. 117/1995 Sb. Celkový rozdíl mezi příspěvkem na bydlení, který stěžovatel pobíral v uvedeném období, a příspěvkem na bydlení, který by byl přiznán žadateli bydlícím v nájemním bytě za stejných podmínek, činí 56 Kč.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli nepochybně lze dát za pravdu v tom, že zákonodárce činí rozdíl mezi vlastnickým (resp. družstevním) a nájemním bydlením a tento rozdíl se v závislosti na ostatních rozhodných skutečnostech pro výpočet dávky promítá do stanovení její výše. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že se jedná o přirozenou snahu zákonodárce reagovat na specifika různých sociálně-ekonomických situací žadatelů o příspěvek na bydlení. Nejvyšší správní soud neshledává, že by toto rozlišování mělo ve stěžovatelově případě za následek zásah do práv takové intenzity, který by zakládal zásah do jeho práv chráněných čl. 30 Listiny, který by měl rozměr neodůvodněné diskriminace či znemožnění přístupu k sociální pomoci poskytované státem. K výtce stěžovatele, že z pohledu sociální pomoci by občané neměli být rozlišováni do nějakých skupin, nýbrž že by se mělo vycházet z aktuální sociální situace každého z nich, Nejvyšší správní soud uvádí, že právě k těmto cílům systém státní sociální podpory (a navazující systém pomoci v hmotné nouzi) míří, a to prostřednictvím zjišťování skutečných nákladů na bydlení a rozhodného příjmu rodiny. K těmto cílům rovněž slouží i zmocnění pro vládu obsažené v ustanovení § 28 písm. c) zákona č. 117/1995 Sb., podle něhož vláda stanoví vždy k 1. 1. pro období do 31. 12. následujícího kalendářního roku částky normativních nákladů na bydlení podle nárůstu nájemného a nákladů srovnatelných s nájemným a změny indexů spotřebitelských cen pro část nákladů na bydlení uvedených v ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) téhož zákona, popřípadě rozdělení obcí podle počtu obyvatel pro stanovení normativních nákladů na bydlení. Z těchto důvodů neshledal opodstatnění k předložení návrhu Ústavnímu soudu ČR podle čl. 95 odst. 2 Ústavy k posouzení ústavnosti předmětných ustanovení zákona č. 117/1995 Sb.; ostatně to ani stěžovatel výslovně nenavrhoval.

V rovině zákonnosti stěžovatel nevznesl v žalobě ani v kasační stížnosti proti napadenému rozsudku žádné námitky, jimiž by zpochybnil at' již správnost procesního postupu žalovaného, nebo samotný výpočet výše příspěvku na bydlení z hlediska aplikace a interpretace předmětné právní úpravy. Krajský soud v napadeném rozsudku přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že bylo správné a zákonné. O tomtéž závěru je z výše uvedených důvodů přesvědčen i Nejvyšší správní soud. Krajský soud se navíc poměrně detailně zabýval analýzou ústavní konformity právní úpravy obsažené v citovaných ustanoveních zákona č. 117/1995 Sb., přičemž nelze dát stěžovateli za pravdu v tom, že by bylo úkolem krajského soudu zkoumat důvody znevýhodnění skupiny žadatelů o příspěvek na bydlení, kteří užívají k bydlení svůj vlastní či družstevní byt. Důvody tohoto rozlišování jsou právně-politické a spadají do právní argumentace de lege ferenda (tzn. v materiálních pramenech předmětné právní úpravy). K těmto otázkám se tedy krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nemusel vyjadřovat. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že by takový postup krajského soudu měl způsobovat nesprávné posouzení věci ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak stěžovatel namítal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Antonínu Novákovi, advokátu, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 500 Kč podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 1600 Kč, tj. 320 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1920 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu